

Arrest

nr. 320 481 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X/ IX

In zake: **X**
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. AMELOOT**
Mechelsesteenweg 326
2650 Edegem

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X op 20 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 december 2024.

Gelet op de pleitnota van 29 december 2024 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2023 dient verzoekster in eigen naam en in naam van haar twee minderjarige zonen een aanvraag voor een visum type D in bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan. Op 19 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van het visum, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 oktober 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien de 50-jarige Afghaanse weduwe G. (...) J. (...) A. (...) (...) 1973° visumaanvraag (...) zich in België in België wenst te vestigen bij haar meerderjarige Afghaanse zoon A. (...) S. (...) (...) 2003° OV (...) RR nummer (...) kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet Europese moeder met een Niet Europese meerderjarige

zoon) is niet voorzien in de wet waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en het recht op gezinsleven met haar zoon. Betrokkene is weduwe maar is niet familiaal geïsoleerd gelet zij nog overige kinderen heeft, alsook overige familieleden, kennissen e.d. in Afghanistan. De familiale banden met Afghanistan zijn sterker in vergelijking met België. Betrokkene is meerderjarig waardoor van haar verwacht wordt zelfstandig te kunnen leven, in plaats van zich bij haar 20 jarige zoon in België te voegen, er wordt van haar zoon evenzeer verwacht verder zelfstandig te kunnen leven zonder zijn moeder en zijn 2 jongere broers. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. De weigering humanitair visum lijkt niet in strijd met de bepalingen Art 3 EVRM : de aanvraag bevat geen begeleidende brief (vanwege betrokkene of derden) omtrent de mogelijke humanitaire elementen, betrokkene (en de rest van de kinderen) schijnt zich blijkbaar in een min of meer veilige omgeving te bevinden. Bij de huidige aanvraag werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de zoon in het buitenland / België bijgevoegd. Indien nodig kan betrokkene financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldoperators zoals Western Union en Moneygram of tussenpersonen, materiële hulp zou kunnen verzonden worden via internationale koerierdiensten zoals DHL en andere, hiervoor dient betrokkene zich niet noodzakelijk fysiek in België bij haar zoon te vestigen. Contact houden met de zoon kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte de te vervoegen zoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese ouders en meerderjarige Niet Europese kinderen werd immers niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet (infra), humanitaire visa worden bijgevolg slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Het feit dat betrokkene weduwe werd en de Afghaanse nationaliteit heeft vormen op zich geen reden tot afgifte van humanitaire visa. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Ook op 19 september 2023 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeksters minderjarige zonen twee beslissingen tot weigering van het visum, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 oktober 2023. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Gelet de visumaanvragen van de ouder (visumaanvraag nr. (...)) op 19/09/2023 geweigerd werd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster in haar synthesesamenvatting de schending aan van de artikelen 9 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“B. Principes

9. Artikel 9 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door 2[de Minister]2 of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

3[...]"

Het verlenen van een humanitair visum is een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Deze bevoegdheid geldt echter ook niet onbeperkt. De beginselen van behoorlijk bestuur moeten logischerwijze steeds gerespecteerd worden bij het nemen van een beslissing. Een beslissing moet dus redelijk zijn en moet zorgvuldig gemotiveerd worden.

10. De motiveringsplicht is opgenomen in artikel 62, §2 Vreemdelingenwet:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat elke administratieve beslissing steunt op rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag die bovendien met de werkelijkheid overeenstemmen. De motieven opgenomen in de beslissing dienen juridische relevant te zijn en voldoende draagkracht hebben.

De opgenomen motivering in de beslissing moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en afdoende zijn. De motieven moeten pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering moet het mogelijk maken om met kennis van zaken te beslissen of het aangewezen is om de beslissing te bestrijden met een vernietigingsberoep.

Krachtens de artikelen 2 en 3 van deze Wet Formele Motivering moet dergelijke bestuursbeslissing uitdrukkelijk worden gemotiveerd. De opgenomen motivering in de beslissing moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en afdoende zijn. De motieven moeten pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering moet het mogelijk maken om met kennis van zaken te beslissen of het aangewezen is om de beslissing te bestrijden met een vernietigingsberoep.

11. Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel moeten beslissingen op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op een correcte feitenvinding.¹ Dit betekent dat verwerende partij bij het nemen van beslissingen moet oordelen nadat zij kennis heeft genomen van alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte stukken.²

C. Toegepast in casu

12. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster stelt uitdrukkelijk dat er geen begeleidende brief gevoegd werd bij de aanvraag. Verzoekende partijen hebben hun aanvraag echter weldegelijk afdoend gestaafd door middel van een begeleidende brief (stuk 3). De bestreden beslissing is dan ook manifest onzorgvuldig aangezien zij steunt op een foutieve feitenvinding en niet alle documenten die gevoegd werd bij de aanvraag in haar beoordeling betrokken heeft.

In de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt echter expliciet bevestigd dat de visumaanvraag de volgende documenten omvat:

- Brief van de raadsman van verzoekende partijen van 27 maart 2023*
- Paspoort van eerste verzoekende partij*
- Visum van Pakistan van 2017 en 2018*
- Taskara van eerste verzoekende partij*
- Elektronische taskara van de minderjarige kinderen (tweede en derde verzoekende partijen)*
- Medische attesten*
- Betaling van de retributie*
- Kopie van de identiteitskaart van de zoon die in België verblijf heeft en een kopie van zijn paspoort*
- Bewijs van het inburgeringstraject van de zoon die in België verblijft*
- Vragenlijst CVGS.*

Aangezien de bestreden beslissing expliciet het volgende stelt (stuk 1):

"de aanvraag bevat geen begeleideinde brief (vanwege betrokkene of derden) omtrent de mogelijke humanitaire elementen"

Hieruit blijkt dan ook dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met de begeleidende brief die gevoegd werd door de raadsman van verzoekende partijen. Dit houdt dan ook een manifeste schending in van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is de motivering van de bestreden beslissing foutief wanneer zij zegt dat er geen bewijs wordt gevoegd bij de begeleidende brief van de financiële steun die verzoekers ontvangen van de zoon die in België verblijft. Er werd namelijk wel een bewijs gevoegd van de overschrijving naar eerste verzoekster (stuk 3). Het feit dat verwerende partij blijkbaar wel beschikte over de begeleidende brief en de bijlages maakt dan ook dat zij duidelijk geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de het dossier.

Dit is op zich voldoende om de bestreden beslissing te vernietigen op basis van een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

13. Verwerende partij voegt in haar nota met opmerkingen bovendien ook een hele post factum motivatie die niet is opgenomen in de bestreden beslissing zelf. De visumaanvraag zou niet alle vermeende benodigde documenten (o.a. uittreksel van het strafregister, documenten van de mutualiteit, huurovereenkomst,...) bevatten. Nochtans wordt er door de wet geen expliciete criteria opgelegd zoals verwerende partij zelf terecht aanhaalt. De relevantie van het ontbreken van deze stukken is dan ook zoek en wordt niet gestaafd door verwerende partij.

Uw Raad kan echter enkel rekening houden met de argumentatie die gegeven werd in de bestreden beslissingen zelf en moet deze post-factum motivering – voor zover deze al gegrond zou zijn, quod non – buiten beschouwing laten.

Overigens legt verwerende partij een onmogelijk zware bewijslast op aan verzoekende partijen. Zij zouden moeten aantonen dat er geen familieleden meer zijn in Afghanistan om hen te helpen. Zij tonen echter aan dat verzoekster weduwe is. Verwerende partij betwist dit niet. Daarnaast is de oudste zoon reeds gevlucht naar België waar hij erkend is als vluchteling. Dit alles wordt weldegelijk aangetoond door verzoekende partijen. Zij kunnen echter niet belast worden met een onmogelijke bewijslast.

14. Vervolgens gaat de bestreden beslissing ook kort door de bocht door te stellen dat verzoekende partij als alleenstaande vrouw in Afghanistan verwacht wordt om zelfstandig te leven. De rechten van vrouwen worden onder de Taliban namelijk zeer ernstig beperkt waardoor verzoekster niet mag werken. Zij is dan ook volledig afhankelijk van de financiële steun die haar meerderjarige zoon vanuit België haar opstuurt.

Als alleenstaande moeder kan eerste verzoekende partijen haar minderjarige zonen niet beschermen. Zij heeft namelijk als vrouw geen rechten en vrijheden onder het Taliban-regime zoals ook bevestigd door het Country of Origin Information Report – Afghanistan – Targeting of Individuals van het EUAA (European Union Agency for Asylum):

“As described in EASO COI Report Afghanistan – Individuals targeted under societal and legal norms from 2017, women and girls generally have a lower societal status than men in Afghanistan, oftentimes leading to restrictions of their basic rights and to gender-based violence. The extent of the societal restriction of women’s rights varies significantly across the country as a woman’s position in society is defined by her direct social environment (family and village or neighbourhood), their socio-economic situation, and in some cases by ethnic or tribal customs.”³

Vrije vertaling:

"Zoals beschreven in "EASO COI Report Afghanistan - Individuals targeted under societal and legal norms" uit 2017, hebben vrouwen en meisjes in Afghanistan over het algemeen een lagere maatschappelijke status dan mannen, wat vaak leidt tot beperkingen van hun basisrechten en tot gendergerelateerd geweld. De omvang van de maatschappelijke beperking van vrouwenrechten varieert aanzienlijk in het land, aangezien de positie van een vrouw in de samenleving wordt bepaald door haar directe sociale omgeving (familie en dorp of buurt), hun sociaaleconomische situatie en in sommige gevallen door etnische of stamsgewoontes."

Het EUAA heeft bovendien in december 2023 een aangepast Country Report betreffende Afghanistan uitgegeven.⁴ Het EUAA zegt zoals verwerende partij stelt, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan inderdaad verbeterd is doch dat dit wel ten koste is van de humanitaire situatie en de waarborging van de mensenrechten:

“Since the Taliban takeover on 15 August 2021, the security situation in Afghanistan has generally improved as regards conflict-related events, but this has come at the expense of a general deterioration in the humanitarian and human rights situation. Throughout 2023, activities by opposition armed groups have decreased and not prevented the de facto authorities from exercising effective control over the country.

The new regime appears to be gradually devolving into a theocratic police state, by taking further steps to implement their interpretation of sharia law for the reported purpose of "purifying" Afghan society and ejecting foreign influence.

Although most of the Taliban's instructions that seek to regulate the private lives of Afghans have been enforced inconsistently since 2021, they have further hindered the civil and human rights of the population. Moreover, the civic space has continued to shrink as journalists, human rights activists and persons perceived as opposing the Taliban are being intimidated or detained for questioning. Women's rights have also continued to be curtailed, including in terms of their access to education beyond primary schooling.

*In parallel, the country is experiencing its third consecutive year of drought, and the population faces a difficult socio-economic situation with widespread poverty, malnutrition, and a crumbling healthcare system. While the need for humanitarian assistance is on the rise, the UN's appeals for international funding are not being met."*⁵

Vrije vertaling:

"Sinds de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021 is de veiligheidssituatie in Afghanistan over het algemeen verbeterd wat betreft conflictgerelateerde gebeurtenissen, maar dit is ten koste gegaan van een algemene verslechtering van de humanitaire situatie en de mensenrechtensituatie. In de loop van 2023 zijn de activiteiten van de gewapende oppositiegroepen afgenomen, maar dit heeft de feitelijke autoriteiten er niet van weerhouden om effectieve controle over het land uit te oefenen.

Het nieuwe regime lijkt zich geleidelijk te ontwikkelen tot een theocratische politiestaat, door verdere stappen te nemen om hun interpretatie van de sharia in te voeren met het gemelde doel om de Afgaanse samenleving te "zuiveren" en buitenlandse invloed uit te bannen.

Hoewel de meeste instructies van de Taliban om het privéleven van Afghanen te reguleren sinds 2021 inconsequent worden uitgevoerd, hebben ze de burger- en mensenrechten van de bevolking verder belemmerd. Bovendien is de burgerlijke ruimte blijven krimpen doordat journalisten, mensenrechtenactivisten en personen die worden beschouwd als tegenstanders van de Taliban worden geïntimideerd of vastgehouden voor ondervraging. Ook de rechten van vrouwen zijn verder ingeperkt, onder meer wat betreft hun toegang tot onderwijs na het basisonderwijs.

Tegelijkertijd beleeft het land zijn derde opeenvolgende jaar van droogte en kampt de bevolking met een moeilijke sociaaleconomische situatie met wijdverspreide armoede, ondervoeding en een afbrokkelend gezondheidszorgsysteem. Terwijl de behoefte aan humanitaire hulp toeneemt, worden de oproepen van de VN voor internationale financiering niet gehonoreerd."

Eerste verzoekende partij heeft bovendien sinds de overname van de Taliban ook geen recht meer om te werken waardoor zij volledig afhankelijk is van de financiële hulp die haar oudste zoon die in België werkt haar kan bieden. Dit wordt ook bevestigd door de Human Rights Watch:

"Women's and Girls' Rights

Since taking power, the Taliban have imposed a long and growing list of rules and policies that comprehensively prevent women and girls from exercising their fundamental rights, including to expression, movement, work, and education affecting virtually all their rights, including to life, livelihood, shelter, health care, food, and water.

In March 2022, the Taliban announced that women and girls would continue to be barred from secondary education, a decision that drew widespread criticism and statements of concern from around the world, including from the entire membership of the United Nations Security Council, the Organisation of Islamic Cooperation, and almost all members of the G7 and G20.

The Taliban's leadership, which is entirely comprised of men, has not permitted women to participate in governance at any level or hold any senior positions in the civil service, including as judges. Authorities announced and frequently enforced rules prohibiting women from traveling or leaving their homes, including to go to the workplace without a male family member accompanying them—an impossible requirement for almost all families—and barred women from holding most types of jobs. Authorities also announced rules requiring women's faces be covered in public—including women TV newscasters—and stipulated that male family members will be punished when a women violate rules regarding movement and dress.

Taliban forces in several instances used excessive force to disperse women engaged in public protests against Taliban policies or rules, arbitrarily detained some protesters and their family members, and allegedly subjected some to torture or beatings”⁶

Vrije vertaling:

"Rechten van vrouwen en meisjes

Sinds de Taliban de macht hebben gegrepen, hebben zij een lange en groeiende lijst van regels en beleidsmaatregelen opgelegd die vrouwen en meisjes volledig beletten hun fundamentele rechten uit te oefenen, waaronder het recht op vrije meningsuiting, vrijheid van beweging, werk en onderwijs. Hierdoor wordt hun recht op leven, huisvesting, gezondheidszorg, eten en drinken geaffecteerd.

In maart 2022 kondigde de Taliban aan dat vrouwen en meisjes nog steeds uitgesloten zouden zijn van secundair onderwijs, een besluit dat leidde tot wijdverspreide kritiek en zorgwekkende verklaringen van over de hele wereld, waaronder van alle leden van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, de Organisatie voor Islamitische Samenwerking en bijna alle leden van de G7 en de G20.

De leiding van de Taliban, die volledig uit mannen bestaat, heeft vrouwen niet toegestaan deel te nemen aan het bestuur op enig niveau of hoge functies in overheidsdienst te bekleden, ook niet als rechter. De autoriteiten hebben regels afgekondigd en vaak toegepast die vrouwen verbieden te reizen of hun huis te verlaten, ook om naar de werkplek te gaan zonder dat een mannelijk familielid hen vergezelt - een onmogelijke eis voor bijna alle gezinnen - en die vrouwen verbieden de meeste soorten banen te verrichten. De autoriteiten kondigden ook regels aan volgens welke vrouwen in het openbaar hun gezicht moeten bedekken - ook vrouwelijke nieuwslezers - en bepaalden dat mannelijke familieleden zullen worden gestraft wanneer een vrouw de regels inzake verplaatsing en kleding overtreedt.

Taliban-troepen hebben in verschillende gevallen buitensporig geweld gebruikt om vrouwen uiteen te drijven die in het openbaar protesteerden tegen het beleid of de regels van de Taliban, hebben sommige demonstranten en hun familieleden willekeurig vastgezet en hebben sommigen van hen naar verluidt gemarteld of geslagen”.

Ook de UNHCR bevestigt de precaire situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan waardoor zij vallen onder de definitie van vluchteling overeenkomstig het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen:

“International Protection Needs of Women and Girls

9. In light of the wide range of increasingly restrictive measures imposed by the de facto authorities on women and girls in Afghanistan in violation of their human rights, UNHCR considers Afghan women and girls are likely to be in need of international refugee protection under the 1951 Refugee Convention. In December 2022 the UN Secretary-General observed that women’s rights in Afghanistan remain “severely curtailed”. In September 2022, the UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan expressed “grave concern about the staggering regression in women and girls’ enjoyment of civil, political, economic, social and cultural rights since the Taliban took power. In no other country have women and girls so rapidly disappeared from all spheres of public life, nor are they as disadvantaged in every aspect of their lives.”

10. Restrictions on the rights of women and girls in Afghanistan include limitations on their freedom of movement, notably due to the requirement for women travelling further than 78 kilometres to be accompanied by a mahram and to wear the hijab outside their homes.²¹ Restrictions on women’s freedom of movement have a direct impact on other human rights, including access to health care, with reports of women being unable to travel to clinics even for emergency medical care when they cannot arrange to be accompanied by a mahram, or being turned away or denied treatment by healthcare centres when they are not accompanied by a mahram. Women’s right to access to healthcare has been further impacted by the fact that only female doctors are allowed to treat female patients.”⁷

Vrije vertaling:

"Internationale beschermingsbehoeften van vrouwen en meisjes

9. In het licht van het brede scala van steeds restrictievere maatregelen die door de de facto autoriteiten aan vrouwen en meisjes in Afghanistan worden opgelegd in strijd met hun mensenrechten, is de UNHCR van mening dat Afghaanse vrouwen en meisjes hoogstwaarschijnlijk in aanmerking komen voor internationale vluchtelingenbescherming op grond van het Vluchtelingenverdrag van 1951. In december 2022 merkte de secretaris-generaal van de VN op dat de vrouwenrechten in Afghanistan “ernstig ingeperkt” blijven. In september 2022 sprak de speciale VN-rapporteur voor de mensenrechtensituatie in Afghanistan zijn ernstige bezorgdheid uit over de ontstellende achteruitgang van de burgerlijke, politieke, economische, sociale en

culturele rechten van vrouwen en meisjes sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen. In geen enkel ander land zijn vrouwen en meisjes zo snel verdwenen uit alle sferen van het openbare leven en worden zij in elk aspect van hun leven zo achtergesteld."

10. De beperkingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan omvatten beperkingen van hun bewegingsvrijheid, met name door de eis dat vrouwen die verder dan 78 kilometer reizen, vergezeld moeten worden door een mahram en buitenshuis de hijab moeten dragen. Beperkingen op de bewegingsvrijheid van vrouwen hebben directe gevolgen voor andere mensenrechten, waaronder de toegang tot gezondheidszorg: er zijn meldingen van vrouwen die niet naar klinieken kunnen reizen, zelfs niet voor dringende medische zorg, wanneer zij zich niet kunnen laten vergezellen door een mahram, of die door gezondheidscentra worden geweigerd of niet worden behandeld wanneer zij niet worden vergezeld door een mahram. Het recht van vrouwen op toegang tot gezondheidszorg is verder aangetast door het feit dat alleen vrouwelijke artsen vrouwelijke patiënten mogen behandelen."

De bewijzen van de financiële afhankelijkheid van verzoekende partijen werden bovendien ook gevoegd aan de aanvraag (stuk 3). Opnieuw is de bestreden beslissing behept met een manifeste onjuistheid aangezien zij stelt dat verzoekster geen bewijzen van haar financiële afhankelijkheid voorlegt.

15. Het louter feit at betrokkene weduwe is en Afghaanse nationaliteit heeft zouden volgens de bestreden beslissingen onvoldoende zijn om een humanitaire situatie aan te tonen. Verwerende partij vergeet bij haar beoordeling dan ook expliciet om het geslacht van verzoekster te betrekken hetgeen evident een grote invloed zou moeten hebben op deze beoordeling. Het spreekt voor zich dat er een groot verschil is tussen de behandeling van mannen en vrouwen onder het Taliban-regime.

Zo heeft de EUAA in een persbericht van 25 januari 2023 gesteld dat de beperkingen van de taliban treft ten aanzien van vrouwen neerkomt op een vervolging:

"In newly published Country Guidance, it concludes that women and girls are at risk of persecution under the Taliban and, therefore, are in general eligible for refugee status in Europe.

According to the EUAA's most recent analysis, Afghanistan remains one of the most important countries of origin of applicants for international protection, with about 14 900 applications lodged in the EU+ just in November 2022. In this context, the 'Country Guidance: Afghanistan' is a key pillar of EU support to national asylum authorities. It provides in-depth analysis and clear guidance in deciding who would qualify for international protection, based primarily on the most recent EUAA Country of Origin Information (COI) publications.

[...]

Most significantly, the guidance concludes that, considering the Taliban's policy and implementation of sharia, women and girls are in general at risk of persecution, and hence eligible for refugee status. This conclusion was drawn based on the restrictions being imposed on them in terms of access to healthcare and work, their freedom of movement and expression, as well as right to education, among others.

*Finally, highlighting the dire humanitarian situation and safety concerns, the guidance concludes that in general there is no internal protection alternative in any part of Afghanistan, should the applicant move from their area of origin."*⁸

Vrije vertaling:

"In de onlangs gepubliceerde Country Guidance concludeert de EUAA dat vrouwen en meisjes het risico lopen te worden vervolgd onder de Taliban en daarom in het algemeen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in Europa.

Volgens de meest recente analyse van de EUAA blijft Afghanistan een van de belangrijkste landen van herkomst van aanvragers van internationale bescherming, met alleen al in november 2022 ongeveer 14 900 ingediende aanvragen in de EU+. In deze context is de "Country Guidance: Afghanistan" een belangrijke pijler van de EU-steun aan de nationale asielautoriteiten. De leidraad biedt een grondige analyse en duidelijke richtsnoeren om te bepalen wie in aanmerking komt voor internationale bescherming, hoofdzakelijk op basis van de meest recente publicaties van de EUAA over informatie over landen van herkomst (COI).

[...]

Het belangrijkste is dat de leidraad concludeert dat, gezien het beleid van de Taliban en de uitvoering van de sharia, vrouwen en meisjes in het algemeen het risico lopen op vervolging en dus in aanmerking komen voor

de vluchtelingenstatus. Deze conclusie werd getrokken op basis van de beperkingen die hen worden opgelegd op het gebied van toegang tot gezondheidszorg en werk, hun vrijheid van beweging en meningsuiting en hun recht op onderwijs.

Tot slot wordt in de leidraad gewezen op de ernstige humanitaire situatie en veiligheidsproblemen, en wordt geconcludeerd dat er over het algemeen geen alternatief is voor binnenlandse bescherming in welk deel van Afghanistan dan ook, mocht de aanvrager zijn gebied van herkomst verlaten."

In het Country Guidance rapport van januari 2023 over Afghanistan stelt de EUAA overigens dat

"Risk analysis

*The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated."*⁹

Vrije vertaling:

"Risicoanalyse

De opeenstapeling van verschillende maatregelen van de Taliban die de rechten en vrijheden van vrouwen en meisjes in Afghanistan aantasten, komt neer op vervolging. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, eengerelateerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn."

Ook de UN Women stelt expliciet dat de situatie van vrouwen in Afghanistan snel achteruit gaat:

*"Despite initial ambiguity and assurances provided by the Taliban that it would protect women's rights through the prism of Sharia law, the past 12 months has seen previous years of progress on women's rights and gender equality fundamentally reversed. There is a systemic and institutionalized exclusion of women and women's rights witnessed. Decrees, statements, and practices related to women's rights have created an environment of fear and uncertainty, meaning that formal decrees are no longer needed; informal policing by families, communities and in the workplace are reported as commonplace by women. These developments have fostered a harmful shift in social perceptions towards women and girls that risks entrenching this institutional regression and reinforcing cultural norms that privilege men's leadership and restrict women to the household. The dismantling and censorship of civil society and the media - who previously played key roles in both sensitizing communities and holding the former government to account on women's rights - leaves the logic of discrimination unquestioned."*¹⁰

Vrije vertaling:

"Ondanks de aanvankelijke dubbelzinnigheid en garanties van de Taliban dat ze de vrouwenrechten zouden beschermen door het principe van de sharia, is de vooruitgang die in de afgelopen 12 maanden is geboekt op het gebied van vrouwenrechten en gelijkheid tussen mannen en vrouwen fundamenteel tenietgedaan. Er is sprake van een systematische en geïnstitutionaliseerde uitsluiting van vrouwen en vrouwenrechten. Decreten, uitspraken en praktijken met betrekking tot vrouwenrechten hebben een klimaat van angst en onzekerheid gecreëerd, waardoor formele decreten niet langer nodig zijn; informeel toezicht door families, gemeenschappen en op het werk wordt door vrouwen als normaal gezien. Deze ontwikkelingen hebben een negatieve verschuiving teweeggebracht in de sociale perceptie van vrouwen en meisjes, waardoor het risico bestaat dat deze institutionele teruggang wordt verankerd en culturele normen worden versterkt die het leiderschap van mannen bevoorrechten en vrouwen tot het huishouden beperken. De ontmanteling en censuur van de burgermaatschappij en de media - die voorheen een sleutelrol speelden in zowel het sensibiliseren van gemeenschappen als het ter verantwoording roepen van de voormalige regering op het gebied van vrouwenrechten - laat de logica van discriminatie ongemoeid."

Ook Amnesty bevestigt in haar rapport 'death in slow motion:' dat vrouwen in werkelijkheid niet kunnen werken in Afghanistan:

"Women across Afghanistan have been prevented from working since the Taliban's takeover. The Taliban have not issued a nationwide policy on women and work, and women's ability to work has varied widely in different regions of the country. Yet some patterns have emerged in the Taliban's directives on this issue."

Most female government employees have been told to stay at home, with the exception of those working in certain sectors such as health and education. Women have been denied any position in the Taliban's cabinet. The Ministry of Women's Affairs is no longer operating, and the ministry's former Kabul headquarters was repurposed to house the Ministry of Vice and Virtue, notorious for its discriminatory treatment and abuse of women and girls. In general, the Taliban appears to permit women to work if, according to Taliban policies, they cannot be replaced by men or if the position is deemed not to be a "man's job"

[...]

Several women working in the public and private sectors said they were subjected to random visits by members of the Taliban, who would monitor their clothing and behaviour. Elaha, 22, who works in customer service for a company in Kabul, described her experience: "Regularly, members of the Taliban come to our office, saying that we should wear this or that clothing, don't wear that colour of clothing, always go for dark, try to wear black and long clothes... They put wooden walls in the main office to segregate women and men, but the space was too small, so they took a new apartment to keep us separated... I hate these rules."

[...]

Women said the Taliban's requirement to have a mahram in public also posed serious problems in their work lives. For instance, Adilia, the journalist, told Amnesty International: "If I need to go out for work around 4.30pm or 5pm, the Taliban members will say 'Why are you going out alone?' My father is dead, so he can't come with me."

Women also said that the mahram restrictions made it difficult or even impossible to travel to and from work. For instance, Sunbul, a 21-year-old high school teacher based in Kunduz, said her school required all teachers to travel to and from work with a mahram. Her brothers and father were outside of Afghanistan, so this was impossible for her, and she ignored the rule for several weeks. When a Taliban member came to the school for monitoring, he confronted her and her colleague, who also was unable to travel with a mahram. "[He] said [my colleague and I] had no shame, no dignity... He wanted to attack us, or beat us. This is how we taught for one month and then we stopped."

Taliban restrictions on work have created a desperate situation for many women who were their families' only wage-earner. The hardships these women are facing have been exacerbated by Afghanistan's humanitarian and economic crisis. According to a World Food Programme survey released in February 2022, nearly 100% of female-headed households are facing insufficient food consumption, and 85% are taking "drastic measures" to obtain food. Farida shared her family's experience: "I was the main breadwinner... When Nangarhar collapsed, the office was closed down... because men and women can't work together... We spent two weeks without food in our household. I couldn't even think previously that we wouldn't have food on the table."¹¹

Vrije vertaling:

"Vrouwen in heel Afghanistan mogen sinds de machtsovername door de Taliban niet meer werken. De Taliban hebben geen nationaal beleid over de toegang van vrouwen tot werk uitgevaardigd en de mogelijkheid voor vrouwen om te werken varieert sterk in de verschillende regio's van het land. Toch zijn er enkele patronen zichtbaar geworden in de richtlijnen van de Taliban over deze kwestie. De meeste vrouwelijke overheidsmedewerkers is opgedragen thuis te blijven, met uitzondering van degenen die in bepaalde sectoren werken, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Vrouwen krijgen geen enkele positie in het kabinet van de Taliban. Het ministerie van Vrouwenzaken is niet langer actief en het voormalige hoofdkwartier van het ministerie in Kabul is omgebouwd tot het ministerie van Zeden en Deugden, dat berucht is om zijn discriminerende behandeling en misbruik van vrouwen en meisjes. In het algemeen lijkt de Taliban vrouwen toe te staan om te werken als ze volgens het Taliban-beleid niet door mannen kunnen worden vervangen of als de functie niet wordt beschouwd als een "mannenbaan".

[...]

Verscheidene vrouwen die in de openbare en particuliere sector werkten, zeiden dat ze werden onderworpen aan willekeurige bezoeken van leden van de Taliban, die hun kleding en gedrag controleerden. Elaha, 22, die in de klantenservice werkt voor een bedrijf in Kabul, beschreef haar ervaring: "Regelmatig komen leden van de Taliban naar ons kantoor en zeggen dat we deze of dat soort kleding moeten dragen, die kleur kleding niet moeten dragen, altijd voor donker moeten gaan, zwart en lange kleding moeten proberen te dragen... Ze plaatsten houten wanden in het hoofdkantoor om vrouwen en mannen te scheiden, maar de ruimte was te klein, dus namen ze een nieuw appartement om ons gescheiden te houden... Ik haat deze regels."

[...]

Vrouwen zeiden dat de eis van de Taliban om in het openbaar een mahram te hebben ook ernstige problemen op hun werk opleverde. Zo vertelde Adilia, een journaliste, aan Amnesty International: "Als ik voor mijn werk naar buiten moet rond 16.30 of 17.00 uur, zullen de Talibanleden zeggen: 'Waarom ga je alleen naar buiten? Mijn vader is dood, dus hij kan niet met me mee.'"

Vrouwen zeiden ook dat de mahram-beperkingen het moeilijk of zelfs onmogelijk maakten om van en naar hun werk te reizen. Sunbul, een 21-jarige lerares op een middelbare school in Kunduz, zei bijvoorbeeld dat haar school vereiste dat alle leraren met een mahram van en naar het werk moeten reizen. Haar broers en vader woonden buiten Afghanistan, Dit was dus onmogelijk voor haar en ze negeerde de regel een aantal weken. Toen een lid van de Taliban naar de school kwam om toezicht te houden, confronteerde hij haar en haar collega, die ook niet met een mahram kon reizen. "Hij zei dat [mijn collega en ik] zich niet schaamden, geen waardigheid hadden... Hij wilde ons aanvallen of slaan. Zo hebben we een maand lang lesgegeven en toen zijn we gestopt."

De door de Taliban opgelegde beperkingen op het werk hebben een wanhopige situatie gecreëerd voor veel vrouwen die voor hun gezin de enige kostwinner waren. enige kostwinner van hun familie waren. De ontberingen waarmee deze vrouwen te maken hebben, zijn verergerd door de humanitaire en economische crisis in Afghanistan.. Volgens een onderzoek van het Wereldvoedselprogramma uit februari 2022, heeft bijna 100% van de huishoudens met een vrouw aan het hoofd te kampen met onvoldoende voedsel en 85% neemt "drastische maatregelen" om aan voedsel te komen. Farida deelde de ervaring van haar familie: "Ik was de belangrijkste kostwinner... Toen Nangarhar ineens stortte, werd het kantoor gesloten... omdat mannen en vrouwen niet samen kunnen werken... We hebben twee jaar doorgebracht. We zaten twee weken zonder eten in ons huishouden. Ik kon er niet eens aan denken dat we geen eten op tafel zouden hebben.

Overigens is het voor vrouwen door de 'mahram'-verplichting onmogelijk om zich vrij te verplaatsen. Zie hierover ook het rapport van Amnesty International die de invloed hiervan op het dagdagelijkse leven van vrouwen schetst:

"Since the Taliban's takeover, they have violated the right of women and girls to move freely, with their policies on this topic becoming increasingly repressive over time. In December 2021, the Ministry of Vice and Virtue issued guidance indicating that women must be accompanied by a mahram, or male chaperone, for journeys longer than 72km. Taliban official Zabiullah Mujahid said in a previous interview that the Taliban's mahram requirements would not apply for daily activities such as traveling to work or school. However, this statement was undermined by a decree issued on 7 May 2022 by the Ministry of Vice and Virtue that required women to cover their faces in public and stipulated that they should not leave their homes unless necessary. The Taliban have also instructed airlines to prevent women from flying domestically and internationally without a mahram and they have ordered driving instructors in Hera to cease giving driving lessons and licenses to women.

Many women interviewed by Amnesty International said that given these numerous and evolving restrictions, any kind of appearance in public without a mahram carried serious risks.

[...]

Afghan women and girls told Amnesty International that the mahram requirements made their daily lives almost impossible to manage. Farah, a 23-year-old woman from Logar province, said: "Three weeks ago, my father was sick and could not go out. We sent my sister to get the medicine. She went to the pharmacy, and the Taliban said at a checkpoint, 'Why are you alone? Next time, you must not go out alone'... If they arrest us, what will be the future for our family?"

Farida, a 19-year-old university student from Nangarhar province, discussed some of the logistical problems of the mahram requirements: "In Afghanistan, we have so many widows, and so many lost husbands or sons in the war. It's impossible for every woman to get a man to take them out. The rule isn't practical either. If I have a job and my brother has a job, he will be late if he has to take me. This affects everyone – psychologically, practically, in every way," she said"¹²

Vrije vertaling:

"Sinds de machtsovername door de Taliban hebben zij het recht van vrouwen en meisjes om zich vrij te verplaatsen geschonden, waarbij hun beleid op dit gebied in de loop der tijd steeds repressiever is geworden. In december 2021 vaardigde het Ministerie van Zeden en Normen richtlijnen uit die aangeven dat vrouwen vergezeld moeten worden door een mahram, of mannelijke chaperonne, voor reizen van meer dan 72 km. Taliban-functionaris Zabiullah Mujahid zei in een eerder interview dat de mahram-eisen van de Taliban niet

zouden gelden voor dagelijkse activiteiten zoals reizen naar werk of school. Deze verklaring werd echter ondermijnd door een decreet dat op 7 mei 2022 door het ministerie van Zeden en Deugd werd uitgevaardigd en waarin werd bepaald dat vrouwen hun gezicht in het openbaar moeten bedekken en dat ze hun huis niet mogen verlaten tenzij dat noodzakelijk is. Veel vrouwen die door Amnesty International werden geïnterviewd, zeiden dat, gezien deze talrijke en steeds veranderende elke vorm van optreden in het openbaar zonder mahram ernstige risico's met zich meebracht.

[...]

Afghaanse vrouwen en meisjes vertelden Amnesty International dat de mahram-eisen hun dagelijks leven bijna onmogelijk maakten. Farah, een 23-jarige vrouw uit de provincie Logar, zei: "Drie weken geleden was mijn vader ziek en kon hij niet naar buiten. We stuurden mijn zus om medicijnen te halen. Ze ging naar de apotheek en de Taliban zei bij een controlepost: 'Waarom ben je alleen? Als ze ons arresteren, wat is dan de toekomst voor ons gezin?'"

Farida, een 19-jarige universiteitsstudente uit de provincie Nangarhar, besprak enkele van de logistieke problemen van de mahramvereisten: "In Afghanistan hebben we zoveel weduwen en zoveel mannen of zonen verloren in de oorlog. Het is onmogelijk voor elke vrouw om een man te vinden die hen mee uit neemt. De regel is ook niet praktisch. Als ik een baan heb en mijn broer heeft een baan, dan komt hij te laat als hij me moet brengen. Dit heeft invloed op iedereen - psychologisch, praktisch, in alle opzichten," zei ze."

(eigen onderlijning)

16. De bestreden beslissing van eerste verzoekende partij is dan ook onzorgvuldig wanneer zij geen enkele overweging maakt ten aanzien van de rechten van vrouwen in Afghanistan hetgeen een algemeen gekende situatie is zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde studies. Zij gaat dan ook te kort door de bocht door te stellen dat enkel het feit dat eerste verzoekende partij weduwe is en Afghaanse nationaliteit heeft niet voldoende is om een humanitair visum te kunnen verlenen. De bestreden beslissing kiest ervoor om zo niet alle elementen van het dossier te betrekken aangezien het geslacht van eerste verzoekende partij en het feit dat zij alleenstaand is, haar en haar kinderen zeer kwetsbare personen maken.

Bovendien negeert de bestreden beslissing ook de andere gevoegde elementen van het dossier. Zo wordt het bestaan van de begeleidende brief en de bewijzen van de financiële afhankelijkheid ontkent.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn dan ook evident geschonden.

De bestreden beslissingen van tweede en derde verzoekende partij steunen hun motivering volledig op de weigering van het visum van eerste verzoekende partij. Aangezien de onwettigheid van deze beslissing hierboven werd aangetoond, zijn ook de beslissingen ten aanzien van tweede en derde verzoekende partij onwettig.

Het eerste middel is dan ook in haar geheel gegrond."

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder op het verzoekschrift als volgt:

"Verzoekers haalt in hun middelen de schending aan van :

- Artikelen 3 & 8 EVRM,
- Artikelen 9 en 62§2 van de Vreemdelingenwet,
- Artikelen 1 & 2 van de Wet van 29.7.1991,
- Materiële motiveringsplicht,
- Zorgvuldigheidsbeginsel,
- Genomen uit de vaststelling dat de beslissing een substantieel vormgebrek vertoont, en van de onmogelijkheid om na te gaan of de beslissing werd genomen door een bevoegde persoon.

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De gemachtigde stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat de middelen verder worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, namelijk de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen.

Het hierboven weergegeven artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt een discretionaire bevoegdheid in voor het bestuur aangezien de wet niet preciseert welke redenen de afgifte van een machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen. Wat de aflevering van humanitaire visa betreft, bestaat er een discretionaire bevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. De Raad moet zijn wettigheidscontrole daarover beperken tot een marginale toetsing en zal enkel overgaan tot de vernietiging van een beslissing wanneer die kennelijk onredelijk is, dit wil zeggen wanneer die van iedere redelijkheid is ontdaan (cf. RvS 19 september 2011 nr. 215.194).

De verzoekende partij dienden een aanvraag tot het bekomen van een humanitair visum in en wensden zich te voegen bij hun zoon/broer, de heer S. (...) A. (...).

Bij hun visumaanvraag legden verzoekers de volgende stukken neer:

- Brief van de raadsman van verzoekers dd.27/3/2023,
- Paspoort van verzoekster,
- Visum van Pakistan (van 2017 en 2018),
- Taskara van verzoekster,
- Elektronische taskara van de minderjarige kinderen,
- Medische attesten,
- Betaling van retributie,
- Kopie van de identiteitskaart van de referentiepersoon, geldig tot 29/9/2026 en zijn paspoort,
- Inburgeringstraject van de referentiepersoon,

• *Vragenlijst CGVS,*

De visumaanvraag bevat geen uittreksel uit strafregister, geen stukken om de verwantschap te bewijzen (geen geboorteakten), geen document van de mutualiteit, geen geregistreerde huurovereenkomst, geen stukken omtrent de solvabiliteit van de referentiepersoon (geen arbeidscontract voorgelegd) en geen aanslagbiljet van de referentiepersoon.

De verzoekende partij vermeldt geen duidelijk doel in zijn visumaanvraag waarom zij zich in België wensen te voegen, enkel dat de echtgenoot (vader) van de verzoekende partij is overleden, hetgeen niet voldoende is voor de aflevering van een humanitair visum. Daarnaast wordt uiteengezet dat het voor vrouwen in het algemeen (voor de 1ste verzoekende partij) zeer moeilijk is om in Afghanistan te leven maar ook hier specificeert de verzoekende partij niet wat ze persoonlijk zelf heeft meegemaakt en wordt er enkel en alleen gewezen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt aangehaald dat 1ste verzoekende partij niet mag werken, maar er is geen enkel bewijs in het administratief dossier dat verzoekster voor de machtsovername door de Taliban aan het werken was.

Er zijn een aantal loonfiches van de referentiepersoon toegevoegd aan de aanvraag, hieruit blijkt niet dat de referentiepersoon voldoende solvabele inkomsten heeft, gezien uit de loonfiches blijkt dat hij interimjobs doet. In het schrijven van de raadsman dd.27/3/2023 is omtrent de referentiepersoon het volgende opgenomen: "Ondertussen heeft hij hier gewerkt in afwachting van de mogelijkheid tot inschrijving in een taal cursus Nederlands en de inburgeringscursus. Zijn inburgeringscursus zal op 20 april afgerond zijn."

Uit de neergelegde loonfiches blijkt dat deze betrekking hebben op december 2022, januari 2023 en februari 2023. Hieruit kunnen we besluiten dat de referentiepersoon geen voldoende stabiele bestaansmiddelen heeft. Om een meerderjarige persoon ten laste te nemen zou de referentiepersoon maandelijks een inkomen moeten hebben van minstens 2000eur netto, hetgeen al niet het geval is!

Het is zo dat degene die een visumaanvraag indient eerst en vooral de verwantschap met de referentiepersoon moet kunnen bewijzen, indien verzoekende partij bewijst dat het voor hem onmogelijk is om de verwantschap te bewijzen dat moet de verwerende partij overgaan tot de cascade-systeem. In dit dossier heeft de verzoekende partij niet bewezen dat hij in een overmacht situatie is waarbij hij geen geboorteakte kan voorleggen, met als gevolg dat de gemachtigde de cascade-systeem niet moet toepassen.

Daarnaast bevat de visumaanvraag van verzoekende partij geen bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, de visumaanvraag bevat geen documenten van huisvesting, geen geboorteakten, geen uittreksel uit strafregister en de aanvraag bevat geen bewijzen waarom verzoekende partij zich in een preciaire situatie bevindt in Afghanistan. Het is verzoekster telkens gelukt om als vrouw een visum voor Pakistan te bekomen en haar visumaanvraag in Pakistan in te dienen, hetgeen al een bewijs op zich is dat verzoekster niet geïsoleerd is.

Zo blijkt niet dat in het land van herkomst geen andere familieleden zouden verblijven mocht zij hulp nodig hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er geen familie meer zou zijn in het land van herkomst bij wie zij zou terecht kunnen. Het is de gemachtigde niet duidelijk hoe de verzoekende partij meent te kunnen af te leiden dat zij niemand heeft om zich in het land van herkomst te ondersteunen louter door het voorleggen van haar paspoort, haar taskara, visum voor Pakistan en elektronische taskara van de minderjarige kinderen.

Daarnaast weerlegt de verzoekende partij ook niet dat zij niet aantonen dat financiële steun vanuit België niet zou kunnen volstaan. Op dit punt beperken zij zich opnieuw tot loutere beweringen.

Verzoekster aanvraag bevat geen specifieke informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waar verzoekster zelf zich in zou bevinden. Bij een humanitair visum is het niet voldoende om enkel naar de algemene situatie van Afghanistan of van de Afghaanse vrouwen te verwijzen zonder het effectief toe te passen op eigen individueel geval.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij soepelheid aan de dag moet leggen bij de beoordeling van de aanvraag omdat rekening dient te worden gehouden met de "huidige situatie" onder de Taliban-regime.

Na de machtsovername door Taliban in augustus 2021 zijn de veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers vallen gedaald, hetgeen ook bevestigd is door de VN. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

2. Verzoekers roepen de schending in van artikel 8 van het EVRM.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen (cf. EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a./Verenigd Koninkrijk, § 130). Verzoekers, die in Afghanistan verblijven, vallen niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er in casu dan ook niet toe gehouden ten aanzien van verzoeker de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Oogkamer/Nederland, § 39).

Het gaat in casu niet om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating, waarbij er geen sprake is van een inmenging in het recht op gezinsleven en er dus geen beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals verzoekers en de verwerende partij lijken voor te houden. Er dient enkel te worden nagegaan of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het gezinsleven mogelijk te maken. Bij het nemen van een beslissing dient het bestuur een ‘fair balance’ te respecteren tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als een geheel. Bij deze belangenafweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet en het hoger belang van minderjarige kinderen (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §§106-109).

In zoverre verzoeker de Raad in zijn middel uitnodigt de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf over te doen, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet bij machte is de feitelijke gegevens van een dossier of de opportuniteit van de bestreden beslissingen te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde overheid (cf. RvS 21 november 2019, nr. 246.132; RvS 26 november 2002, nr.112.905). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden door slechts in uitzonderlijke gevallen humanitaire visa toe te staan “op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag” en in casu op grond van zijn vaststelling dat verzoeker geen prangende humanitaire situatie of familiaal isolement had aangetoond, de afgifte van deze visa te weigeren.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

4. Daarnaast verwijst verzoekende partij naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en voert de schending van artikel 3 EVRM.

Waar verzoeker een hele uiteenzetting wijdt aan artikel 3 van het EVRM en in hoofddorde over de precare situatie in Afghanistan wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een conditio sine qua non betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat hij in casu onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn.

Evenmin toont verzoeker concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hem uitoefent. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hem uitoefent, kan hij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België). De bescherming die verleend wordt via artikel 3 EVRM, zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het enkel bij een bewering blijft, kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Verzoekers aanvraag bevat geen specifieke informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waar verzoeker zelf zich in zou bevinden. Bij een humanitair visum is het niet voldoende om enkel naar de algemene situatie van Afghanistan te verwijzen zonder deze effectief toe te passen op verzoekers eigen individueel geval. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 zijn de veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers vallen gedaald, hetgeen ook bevestigd is door de VN. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Beroep is ongegrond."

2.3 Op 29 maart 2023 dient verzoekster in eigen naam en in naam van haar twee minderjarige zonen een aanvraag voor een visum type D – een humanitair visum – in bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan. Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsvrouw van verzoekster op 27 maart 2023 een brief opstelde ten behoeve van de ambassade van België in Islamabad. Hierin wordt verduidelijkt dat verzoekster – een weduwe met twee minderjarige kinderen – een humanitair visum wenst te bekomen om zich nadien in België te voegen bij haar meerderjarige zoon. Verzoekster en haar gezin werden na het overlijden van haar echtgenoot geconfronteerd met bedreigingen vanwege de taliban. Omwille van deze incidenten ontvluchtte verzoeksters oudste zoon Afghanistan en verkreeg hij in België een verblijfsrecht. Ook nadat haar oudste zoon naar België vluchtte, werden verzoekster en haar minderjarige kinderen bedreigd door de taliban. De raadsvrouw van verzoekster zet in haar schrijven uiteen dat verzoekster als alleenstaande moeder haar twee minderjarige kinderen niet kan beschermen tegen de taliban. Het gezin kan niet rekenen op de steun van familie of vrienden in Afghanistan en is dus volledig geïsoleerd. Verzoekster verklaart geen recht te hebben om te werken waardoor zij volledig afhankelijk is van de financiële steun van haar oudste zoon die in België verblijft. Daartoe voegt zij een geldverzendingsbewijs bij haar visumaanvraag, zo blijkt uit het administratief dossier. Verzoeksters meerderjarige zoon staat eveneens in voor de kosten van de visumaanvraag, daar hij de retributie heeft betaald. Verder wordt in het begeleidend schrijven van 27 maart 2023 nog benadrukt dat verzoekster als weduwe geen plaats meer heeft in de Afghaanse samenleving waardoor zij niet voor zichzelf of voor haar minderjarige kinderen kan zorgen. Tenslotte wordt vermeld dat verzoekster geen documenten kan voorleggen die de bedreigingen vanwege de taliban kunnen staven, aangezien zij zouden worden opgepakt indien zij klacht zouden indienen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat – in tegenstelling tot hetgeen blijkt uit de stukken van het administratief dossier – de visumaanvraag geen begeleidende brief bevat omtrent de mogelijke humanitaire elementen, noch zouden er bewijzen van financiële steun vanwege de meerderjarige zoon in België zijn voorgelegd. Volgens de gemachtigde bevinden verzoekster en haar minderjarige kinderen zich schijnbaar in een “*min of meer veilige omgeving*”.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht en het materieel motiveringsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Ook al moet aangenomen worden, zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing stelt, dat de afgifte van een humanitair visum niet wordt toegestaan van rechtswege en enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat en de afgifte een discretionaire bevoegdheid betreft met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, zijnde een gunst en geen recht, dient de gemachtigde toch nog steeds het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht te respecteren. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de humanitaire elementen die de raadvrouw van verzoekster in haar begeleidende brief van 27 maart 2023 heeft uiteengezet, noch met de bewijzen van financiële ondersteuning die hierbij werden gevoegd en die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoekster moet aldus worden gevolgd waar ze aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen laat niet toe hieromtrent anders te oordelen. Zoals verzoekster terecht opmerkt in haar synthesesamenvatting, beaamt verweerder uitdrukkelijk dat bij de visumaanvraag een brief van verzoeksters raadvrouw van 27 maart 2023 werd gevoegd. Verweerder geeft in zijn nota met opmerkingen geen passende verklaring waarom met dit schrijven geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De nieuwe motieven die verweerder slechts voor het eerst in zijn nota met opmerkingen uiteenzet – namelijk dat de visumaanvraag geen uittreksel uit het strafregister, bewijzen van verwantschap, documenten van de mutualiteit, geregistreerde huurovereenkomst of een aanslagbiljet van de ‘referentiepersoon’ bevat; dat verzoekster in haar visumaanvraag geen duidelijk doel voor het visum vermeldt; dat er geen bewijs voorligt dat verzoekster voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban wel aan het werk was; dat niet blijkt dat de ‘referentiepersoon’ voldoende solvabele inkomsten heeft om meerdere personen ten laste te nemen; dat de visumaanvraag geen bewijzen bevat waarom verzoekster en haar kinderen zich in een precarie situatie zouden bevinden in Afghanistan; dat verzoekster een visum voor Pakistan heeft bekomen om daar haar visumaanvraag voor België in te dienen waaruit blijkt dat zij niet geïsoleerd is en dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij geen familieleden meer heeft in Afghanistan bij wie zij terecht zou kunnen – laten evenmin toe de onwettigheid van de bestreden beslissingen te remediëren. Deze motieven zijn niet terug te vinden in de bestreden beslissingen en zijn dus *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van verweerder vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissingen te herstellen.

Gezien de tweede en derde bestreden beslissing volledig zijn gegrond op het gegeven dat het visum van verzoekster in de eerste bestreden beslissing wordt geweigerd en deze eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd omwille van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, komt het gepast voor om ook de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te halen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden aangenomen. Het eerste middel is in de gegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN